

DE VERDWIJNING VAN ROBIN

DE VERDWIJNING VAN ROBIN

EN DE DWALING DIE DAAROP VOLGDE

*'IN DEZE ZAAK OVERTREFT DE BITTERE
WERKELIJKHEID DE MEEST GRUWELIJKE FICTIE'*
- PETER R. DE VRIES

MARJAN GORISSEN

JUST
PUBLISHERS

De tekstfragmenten aan het begin van de hoofdstukken zijn afkomstig uit BN De Stem en het Brabants Nieuwsblad.

3e druk, oktober 2019

Auteur Marjan Gorissen
Copyright © 2019 Marjan Gorissen | Just Publishers BV
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Redactie Harry Oltheten
Productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 099 0

NUR 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Voorwoord	6
Inleiding	9
Proloog	13
Find your tribe, love them hard	18
But those with an evil heart seem to have a talent for destroying anything beautiful which is about to bloom	36
Your age doesn't define your maturity Your grades don't define your intelligence	51
And then I think I was designed to feel alone	79
I do not trust easily so if I say 'I trust you' don't make me regret it	103
Goodnight and if you dream of me, remember I like it rough and often	123
It hurts but it's ok – I'm used to it	131
Oh and here's your knife – I finally pulled it out of my back	153
Repeat after me: – I am FREE	171
I wish heaven was next door so we could hug each other once in a while	200
Rock bottom became the solid foundation on which I rebuilt my life	211
The mind is everything. What you think is what you become.	244
When life hits you once, stand up. When life hits you twice stand up faster. When life hits you a third time, stand up and say: What! Is that all you've got!?	266

Voorwoord

Op 26 februari 1996 werd ik 21. Het was het jaar waarin de toenmalige Nederlandse staatssecretaris van Defensie op 30 januari onverwacht bekendmaakte dat de lichte van 29 januari de laatste groep dienstplichtige militairen zou zijn. Het jaar waarin de eerste Nederlandse zoekmachine van start ging, Ilse genaamd. Het jaar waarin vliegtuigbouwer Fokker failliet ging en het jaar waarin een bomaanslag gepleegd werd op het hoofdkantoor van chemiebedrijf BASF in Arnhem. En natuurlijk was er de geboorte van het schaap Dolly, het eerste zoogdier dat met succes werd gekloond. Zomaar wat nieuwsfeitjes uit dat jaar en misschien niet eens de belangrijkste.

Op mijn verjaardag had ik er nog geen idee van dat ik zelf een hoofdpersoon in een van de grote nieuwsverhalen zou worden. Ik was amper een jaar getrouwd met Jean-Paul. We hadden een huisje in Breda aan de Wilgenbroek. Het was niet de mooiste buurt van de stad, maar ik woonde er graag. Aan de voorzijde van het huis lag een groot grasveld en als je daar voorbij liep, kon je een grote verkeerswal opklimmen. Bovenaan had je tussen de begroeiing meer dan genoeg fijne plekjes waar je kon gaan zitten om te kijken naar het verkeer dat langs het station van Prinsenbeek raasde. Niet bepaald een prachtig uitzicht, maar op de een of andere manier zat ik daar graag. Na een werkdag of op een vrije dag, als het mooi weer was, klom ik samen met mijn twee Duitse herders, Rocky en Jimmy, die heuvel op en kon daar soms wel

uren zitten luisteren naar het geraas van de auto's. Met mijn honden naast me en met een goed boek waarin ik kon verdrinken. Ik was in die tijd gelukkig. We hadden genoeg vrienden, goed contact met onze families en meestal voldoende geld. Als we al eens krap bij kas zaten, was dat omdat we simpelweg te veel hadden uitgegeven aan niet-noodzakelijke dingen. Ik wilde graag een studie gaan volgen, maar kon mijn hart niet bij één keuze leggen en stelde studeren daarom telkens uit. Dat puzzelstukje ontbrak nog, maar er was een andere invulling van mijn leven. Al met al was het totaalplaatje meer dan prima.

Toch ga ik nu niet zonder reden terug naar 1996. De gebeurtenissen in dat jaar houden mij ook nu nog in een benauwende greep. Nog steeds ervaar ik de druk van die onzichtbare hand die me voor mijn gevoel onder water duwde en me liet vechten voor mijn adem.

Vanaf 24 april 1996 zou mijn leven nooit meer hetzelfde zijn. Breda wordt op die dag opgeschrikt door de verdwijning van een driejarige peuter. Het meisje, zo wordt gezegd, heeft die middag pannenkoeken gegeten bij Trudy, de overbuurvrouw van het gezin. Daar kwam ze wel vaker. Tot voor kort speelde ze daar met haar beste vriendje Nicky, het zoontje van Trudy en haar partner Ad. Vier maanden daarvoor was Nicky plotseling overleden. Toch blijft Robin bij het gezin komen. Tijdens haar bezoek, die bewuste 24 april, vraagt ze, zo verklaart Trudy later, of ze even naar huis mag lopen om haar portemonneetje te halen. Trudy stemt hiermee in en laat de voordeur op een kiertje staan om Robin weer binnen te laten. Er verstrijkt wat tijd, maar de peuter komt niet meer terug. Trudy besluit om de moeder van Robin te bellen. Carla woont schuin tegenover haar in het hofje aan de Heusdenhoutsestraat. Als blijkt dat het meisje nooit thuis is aangekomen, breekt er direct paniek uit. Een massale zoektocht volgt, in eerste instantie opgezet door buurtbewoners.

In die tijd was ik bevriend met Trudy, de overbuurvrouw bij wie het meisje pannenkoeken was gaan eten. Sterker nog, ik beschouwde Trudy als mijn beste vriendin. Zij was de partner van mijn oom Ad. Op de middag dat Robin verdween, had ik met Trudy afgesproken om samen boodschappen te gaan doen. Maar toen ik die middag bij haar woning aankwam, riep juist zij, met angst in haar ogen, dat Robin zoek was. Er waren op dat moment al veel mensen, onder wie de moeder van het meisje, naar haar aan het zoeken. Ik kende Robin amper en ook haar familie, moeder Carla, vader Pierre en babyzusje Kelly, kende ik niet goed, maar ik twijfelde geen moment en stapte in mijn auto om mee te helpen aan de zoektocht. Een zoektocht waarbij ik mezelf zou kwijtraken.

Zodra de vermissing bij de politie gemeld was, zetten de autoriteiten grootschalig hulp in.

De nachtmerrie was begonnen.

Een nachtmerrie die zou uitmonden in een drama voor velen, slachtoffers en onschuldigen. In de maanden die daarna volgden zou, tot ontsteltenis van iedereen, blijken wat de peuter overkomen was. Het drama dat zich had voltrokken, vele aangehouden verdachten, een Mobiele Eenheid die een hele vuilstortplaats doorspit, beeldentuinen die met graafmachines worden afgegraven en tenslotte, na vele naar andere personen wijzende leugens en hersenkronkels, de uiteindelijke bekentenis.

Inleiding

24 april 1996

Het is veel drukker dan normaal op het woonerf, dat zie ik meteen, en dat terwijl het geen bijzonder goed weer is. Buurtbewoners kijken om zich heen, praten druk met elkaar en gebaren verschillende kanten op. Ik buig me wat verder over mijn stuur om te zien waar ze naar wijzen. Ik merk niets bijzonders op. Langzaam draai ik mijn auto verder het woonerf aan de Heusenhoustestraat op en parkeer hem voor de voortuin van het huis waar mijn vriendin Trudy woont. Ik stap uit en sla de deur van mijn keurige leen-bolide dicht.

Nog voordat ik één stap in de richting van het huis kan zetten, komt een duidelijk aangeslagen Trudy het huis uitgelopen. Met haar zware lijf beweegt ze zich verrassend soepel mijn richting op. Halverwege het tuinpad stopt ze abrupt en roept: 'Robin is zoek, ze is kwijt!'

Ik trek één wenkbrauw op, me totaal niet bewust van de ernst van het bericht dat me zojuist wordt toegeworpen. 'Hoe bedoel je, zoek?'

'Ja, gewoon kwijt. Ze was hier en wilde even naar d'r huis en nu is ze kwijt.'

Ik draai een kwartslag om en kijk naar de overkant van de straat, naar het ouderlijk huis van Robin, nog geen honderd peuterstapjes verderop. Carla, de moeder van Robin, staat voor het huis. Andere buurtbewoners hebben zich bij haar gevoegd. Een

buurvrouw streelt haar bovenarm en Carla slaat haar handen voor haar gezicht. Een rare kriebel zet zich vast in mijn keel, die meteen ook dikker lijkt te worden. Robin is drie. Een kind van drie kan toch niet opeens zoek zijn?

Uit de mond van een monster

“Wat heb ik gedaan? Het is jouw schuld. Door de vragen die je stelde, ben ik tot deze daad gekomen en nu moet ik het zo snel mogelijk vergeten. Ik ben zo niet, of toch wel, want waarom heb ik het dan nu toch gedaan? Klein meisje, je kon je niet verzetten, je had geen schijn van kans.
Ik verstop je, niemand zal het ooit weten.
En ik... ik zal het per direct vergeten.”

*Zij is de manische fantast, de gewetenloze intrigant
en pathologische leugenaar*

Proloog

1994

Jean-Paul parkeert onze auto voor de deur bij Trudy en Ad. Direct zie ik Trudy opveren uit de bank. De voordeur staat al op een kiertje. Jean-Paul duwt de deur open en loopt meteen door naar binnen.

Achter mij komt de overbuurvrouw, Carla, het met onkruid overwoekerde tuinpad op lopen met haar dochtertje Robin op haar arm. 'Hoi, Marjan, alles goed?'

'Jazeker, en met jullie?'

Het kleine meisje met haar prachtige snoetje en donkere haartjes lacht naar me en terwijl haar moeder me een envelop in mijn handen drukt, legt ze uit dat Robin bijna twee jaar wordt en dat dit de uitnodiging is voor haar feestje. 'Kun je het kaartje aan Trudy geven, alsjeblieft? Zeg maar dat ik haar vanavond nog wel even bel.'

Ik neem het envelopje aan, zeg Carla gedag en wuif een kushandje naar Robin. Binnen doe ik de voordeur achter me dicht en snuif direct de geur van sigarettenrook, een overvolle vuilnisbak en natte hond op. De vaat staat al dagen op het aanrecht en de prullenbak moet hoognodig geleegd worden. Het is standaard een puinhoop in hun huis. Waar je ook kijkt, er ligt altijd wel vuil of rommel en dat begint al in de voortuin.

Door de krappe gang loop ik de woonkamer binnen. Ad, mijn van nature lawaaierige oom, staat stilletjes achter in de kamer.

Hij staart de tuin in, waar het onkruid tot een meter hoog tussen de stenen uit groeit. Een oude stoel ligt ondersteboven in het dorre gras, de ijzeren pootjes zijn verroest. Jean-Paul heeft zich bij hem gevoegd. Ze praten oppervlakkig over veel te dure auto's. Ik luister verder niet naar het gesprek.

Op de salontafel ligt naast de asbak een half uitgemaakte sigaret na te smeulen. Automatisch tel ik de vijf nog vuile koffiekoppen op tafel. 'Ga je even zitten?' vraagt Trudy zacht. Ze pakt me bij mijn hand en leidt me naar de bank.

'Je glundert helemaal,' zeg ik als ik op de bank plof.

Haar mondhoeken gaan omhoog. 'Ik ga vlug koffie inschenken voor iedereen en dan zal ik jullie het nieuws vertellen.'

'Hier, Carla gaf me net een enveloppe bij de voordeur. Er zit een kaartje in voor de verjaardag van Robin en ik moest doorgeven dat ze je vanavond nog even belt.'

Gretig pakt Trudy het enveloppe aan en vertrekt naar de keuken. Ontspannen schop ik mijn schoenen uit en zet ze onder de salontafel. Vanuit het hoekje van de woonkamer klinken brabbelgeluidjes.

'Hé klein ventje, ben jij nog wakker?' Ik veer op en ga naar Nicky, die net probeert een Playmobil-autootje en een verdwaalde hondenbrok op te eten.

'Kom eens hier, knapperd.' Snel pak ik hem op. Voordat ik hem zachtjes tegen me aanduw, veeg ik een sliert speeksel van zijn mondje.

Nicky murmelt wat en kijkt me met grote blijde kijkers aan.

'Hij wil 's middags niet meer slapen,' zegt Ad wat bedrukt.

Nadat ik Nicky een kus op zijn voorhoofd heb gegeven, knik ik naar Ad. 'Heerlijk toch juist? Nog meer tijd om met hem te knuffelen.'

Ad trekt zijn lip op. Zijn bedoeling daarmee is me niet helemaal duidelijk, maar ik laat het gaan. Ad, of eigenlijk moet ik

zeggen ome Ad, moppert gewoon vaak. Een ‘nakomertje’, zoals ze dat vroeger zeiden, uit het gezin van mijn moeder en daardoor erg in de watten gelegd, met als gevolg verwend gedrag. Via hem heb ik zijn flink wat jongere partner Trudy leren kennen. Als zij getrouwd zouden zijn, was ze mijn tante geweest, hoewel ze maar zes jaar ouder is dan ik. Maar nu voelt ze voor mij als een echte vriendin.

Samen met Nicky plof ik terug op de versleten bruin lederen bank. Ik ga languit op mijn rug liggen en zet de peuter op mijn buik. Zijn smakelijke snoetje glimlacht van oor tot oor. ‘Wat ben je toch een heerlijk kind.’

Trudy heeft zich inmiddels losgeweekt uit de keuken en komt de woonkamer in met koffie. Met een snelle beweging zet ze de dampende mokken op de salontafel tussen de oude koekkrumels, naast een groezelig suikerpotje en een pot melkpoeder waarvan de inhoud door het vocht in huis is veranderd in een grote harde klont. Ik ga rechtop zitten met Nicky op schoot en schud met de pot heen en weer om wat poeder los te krijgen.

Trudy ploft naast me op de bank.

‘Betekent dat doosje wat ik denk dat het betekent?’ probeer ik haar uit te horen.

‘Ad!’ roept ze ineens. ‘Jean-Paul, jij ook! Komen jullie even bij ons zitten?’

Ad stemt mopperend in en Jean-Paul geeft hem, al lachend, een zetje in zijn rug, terwijl ze achter elkaar aanlopen naar de zithoek.

Eindelijk zit iedereen. Alle ogen zijn gericht op het doosje dat voor ons op de salontafel ligt.

‘Wat is het grote nieuws, Trudy? Ik ben nieuwsgierig. Vertel, krijgen we er een neefje of een nichtje bij?’ Ik wiebel wat met mijn knieën om Nicky tevreden te houden. Hij maakt zachte geluidjes van blijdschap.

‘Ja het is zover,’ zegt Trudy verrukt. ‘Ik ben zwanger. Nicky